

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **B. P.**, zastoupené Mgr. Jaroslavem Hanusem, advokátem se sídlem České Budějovice, Nemanická 440/14, proti žalovanému **Státnímu pozemkovému úřadu**, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, za účasti **I) F. K.**, a **II) Z. K.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 4. 2019, č. j. 57 A 31/2018-51,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 3. 2018 č. j. SPÚ 038855/2018/KRI, schválil Krajský pozemkový úřad pro Jihočeský kraj – pobočka Jindřichův Hradec (dále jen „pozemkový úřad“) návrh komplexních pozemkových úprav v k. ú. X. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 8. 2018, č. j. SPÚ 369622/2018, a rozhodnutí pozemkového úřadu potvrdil. Tímto rozhodnutím bylo dále jako nepřípustné zamítnuto odvolání osob zúčastněných na řízení, neboť pozemky v jejich vlastnictví zapsané na LV X nebyly pozemkovými úpravami řešeny.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem označeným v návěti zamítl. Krajský soud konstatoval, že podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným je otázka existence a trasování polní cesty

vymezené na pozemku p. č. X v k. ú. R.. Tato cesta sousedí s pozemky žalobkyně p. č. X v témže katastrálním území a ústí na silnici III. třídy, spojující obce R. a F.

[3] Podle názoru krajského soudu se žalovaný řádným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně a vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu. K námitkám žalobkyně si vyžádal stanovisko Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, katastrálního pracoviště Jindřichův Hradec (dále jen „katastrální úřad“), z jehož sdělení ze dne 17. 2. 2016 zjistil, že zákres cesty i její sporné části na p. č. X byl zobrazen již v mapě z roku 1868, tato cesta ve vlastnictví žalobkyně nikdy nebyla a do dnešního dne nedošlo k žádné změně. S tímto závěrem se krajský soud ztotožnil a dodal, že cesta sousedí bezprostředně s pozemky žalobkyně a nelze dovodit, že by v průběhu řízení o pozemkových úpravách nebo v důsledku činnosti zpracovatele návrhu pozemkových úprav došlo k jakékoli změně.

[4] Z výše uvedeného důvodu neshledal krajský soud důvodnou ani námitku, že hranice pozemku, na němž se cesta nachází, je nesprávně vymezena. V této souvislosti žalobkyně poukazovala na geometrický plán č. 375-101/1998 a kopii katastrální mapy s orientačním zákresem parcel ve zjednodušené evidenci. Krajský soud připomněl, že těmito výhradami se zabýval katastrální úřad již v roce 2006 v souvislosti s opravou chyby v katastrálním operátu, námitkám žalobkyně však nebylo vyhověno. Opětovně odkázal na zprávu katastrálního úřadu ze dne 17. 2. 2016 a dodal, že o existenci cesty na p. č. X svědčí také rozhodnutí obecního úřadu obce R. ze dne 10. 4. 2015, podle něhož se na parcele p. č. X díl 2 nachází veřejně přístupná účelová komunikace a že na parcele žalobkyně X se žádná cesta nenachází.

[5] Námitku, že hranice cesty má být posunuta nejméně o 2,5 až 4,5 m od oplocení jejích pozemků, žalobkyně podle krajského soudu uplatnila poprvé dne 2. 12. 2017, tj. ve chvíli kdy obdržela pozvánku na závěrečné jednání (svolané dle § 11 odst. 1 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „zákon o pozemkových úpravách“), které se konalo dne 6. 12. 2017. Návrh pozemkových úprav však byl vystaven od 5. 12. 2016 do 4. 1. 2017, přičemž podle § 11 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách mají účastníci řízení v době vystavení návrhu poslední možnost k tomuto návrhu podat své námitky a připomínky. Žalobkyně tedy mohla námitky uplatnit jen do 5. 12. 2016; předmětná námitka ze dne 2. 12. 2017 tak byla uplatněna opožděně a pozemkový úřad k ní proto nemohl přihlížet. Krajský soud dodal, že žalobkyně uplatnila předmětnou námitku opakovaně dne 29. 1. 2018 a pozemkový úřad na ni reagoval dopisem ze dne 14. 2. 2018; stejnou námitku podala žalobkyně ještě v dopise ze dne 25. 2. 2018.

[6] Proti tomuto rozsudku podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1. písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka předně namítá, že se žalovaný ani krajský soud nezabývali jejím podáním ze dne 8. 12. 2016, v němž namítala vady trasování předmětné komunikace na p. č. X. Tuto námitku nepochybně uplatnila v zákonné lhůtě podle § 11 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách, neboť posledním dnem této lhůty byl 4. 1. 2017, nikoli 5. 12. 2016, jak tvrdí krajský soud. Stěžovatelka podávala stejnou námitku opětovně i po uplynutí lhůty, neboť její prvotní námitka nebyla projednána. V žalobě upozorňovala, že se žalovaný její výhradou ze dne 8. 12. 2016 nezabýval (k tomu současně odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008-301), s touto námitkou se však krajský soud nevypořádal.

pokračování

Není proto správný závěr krajského soudu, potažmo žalovaného, že námitku nesprávného trasování uplatnila poprvé až dne 2. 12. 2017.

[8] Krajský soud se nezabýval důkazními návrhy, které stěžovatelka vznášela za účelem prokázání, že cesta na p. č. X reálně ústí na přilehlou silnici III. třídy v méně ostrém úhlu, čímž je mezi cestou a plotem stěžovatelky ponechán malý prostor trojúhelníkového tvaru, chránící tento plot. O tom, že cesta není ve své poslední fázi trasována vodorovně s plotem stěžovatelky, svědčí také fotodokumentace založená ve spise krajského soudu. Tyto fotografie zachycují trvalý travní porost a stav vyježděnosti uvedené cesty a je z nich patrné, že se jedná o dlouhodobý stav. Tyto důkazy však krajský soud ignoroval.

[9] Stěžovatelka krajskému soudu dále vytýká, že nekriticky přejal názor žalovaného, dle kterého je předmětná účelová komunikace vyznačena již v mapě z roku 1868, aniž by jej konfrontoval s příslušnými (nejen mapovými) podklady a s námitkami stěžovatelky hodnotícími přesnost mapování roku 1868. Z odůvodnění „*napadeného rozsudku, ve kterém jsou citovány k důkazu provedené listiny, pak vyplývá, že krajský soud postavil své rozhodnutí na podkladu, kterým ani sám neprovedl k důkazů*“.

[10] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že polní cesta na pozemku p. č. X existovala v současné podobě již v roce 1868. Trasování této komunikace vyplývá z geometrického plánu č. X, který zobrazuje stav evidence Pozemkového katastru a kde je cesta vyznačena čerchovanou čarou. Tento geometrický plán byl zpracován jako podklad ke kupní smlouvě, kterou stěžovatelka prodávala pozemky v sousedství cesty Správe a údržbě silnic Jindřichův Hradec. Oporu pro svůj názor spatřuje stěžovatelka také ve vyjádření Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, pracoviště Třeboň ze dne 30. 8. 2006, podle něhož je předmětná cesta vedena v katastrální mapě až od roku 1874. Stěžovatelka konečně poukazuje také na kupní smlouvu na pozemek p. č. X a notářský zápis 228/68, z nichž vyplývá, že na předmětné nemovitosti nevážnou žádná omezení, břemena ani jakákoli komunikace. I z toho je podle jejího názoru zřejmé, že žalovaným nově konstruovaný průběh cesty nemá oporu v historických podkladech.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zpracovaný návrh komplexních pozemkových úprav byl vystaven po dobu 30 dní od 5. 12. 2016. Podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách postačí pro schválení návrhu souhlas vlastníků, kteří vlastní alespoň 60 % výměry pozemků dotčených pozemkovými úpravami ve smyslu § 2 tohoto zákona. V nyní projednávaném případě návrh komplexních pozemkových úprav odsouhlasili vlastníci 98,5 % výměry řešených pozemků. I z tohoto důvodu má žalovaný za to, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

[12] Co se týče kasačních námitek stěžovatelky, žalovaný setrval na svém stanovisku, že požadavek na úpravu hranice (trasování) cesty stěžovatelka uplatnila poprvé až v podání ze dne 2. 12. 2017, tedy opožděně. V připomínce k návrhu ze dne 18. 12. 2016 (krajský soud i stěžovatelka nesprávně uvádějí 8. 12. 2016) stěžovatelka, stejně jako v průběhu celého řízení, rozporovala samotnou existenci cesty na p. č. X, a tvrdila, že cesta zde nikdy nebyla ani v mapových podkladech ani v terénu a že pozemek pod ní je v jejím vlastnictví. Tyto námitky opětovně z podnětu pozemkového úřadu prošetřil katastrální úřad a dle jeho sdělení ze dne 17. 2. 2016, č. j. PD-1809/2016, cesta nikdy nebyla ve vlastnictví stěžovatelky. Se stěžovatelkou jednali pracovníci pozemkového úřadu i zpracovatele návrhu pozemkových úprav vždy písemně, telefonicky i ústně; na připomínku ze dne 18. 12. 2016 reagoval pozemkový úřad písemně vyjádřením ze dne 25. 1. 2017 (viz spisový materiál k části X. návrhu pozemkových úprav).

[13] Osoby zúčastněné na řízení se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnily s argumentací stěžovatelky. Krajský soud dle jejich názoru pochybil při vyhodnocení běhu lhůt pro podání námitek; v napadeném rozsudku nekriticky přejal názor žalovaného a zjednodušil si svou práci, čímž stěžovatelku ponechal osamocenou proti profesionálům v oboru. Krajský soud rovněž nezmínil jejich svědeckou výpověď k otázce existence sporné cesty. S pozemkovými úpravami nesouhlasí a žádají o jejich „přešetření“, neboť ani jedna parcela podle jejich názoru „není v pořádku“. Namítají, že pokud „je vyškrtlí“ z pozemkových úprav, musí jejich pozemky na LV X a LV X zůstat vyměřeny podle pozemkové knihy z roku 1938 nebo podle pozemnostního archu. Kvůli novému vyměření jim vznikly problémy při kolaudaci domu na jedné z parcel na LV X a byla jim zvýšena daň z nemovitých věcí.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Jádrem kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatelky se závěrem krajského soudu, potažmo žalovaného, že námitku nesprávného trasování polní cesty na p. č. X a s tím související požadavek na posunutí ústí této cesty na přilehlou komunikaci III. třídy, stěžovatelka vznesla po 30 denní lhůtě podle § 11 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách, a tedy opožděně. Stěžovatelka trvá na tom, že tento návrh uplatnila v průběhu vystavení zpracovaného návrhu pozemkových úprav v době od 5. 12. 2016 do 4. 1. 2017, a to v připomínce ze dne 8. 12. 2016 (jedná se o podání ze dne 18. 12. 2016, viz část X.10 správního spisu, č. SPU 653355, pozn. soudu), nikoli až v podání ze dne 2. 12. 2017. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[17] Ze správního spisu se podává, že dne 18. 12. 2016 zaslala stěžovatelka pozemkovému úřadu podání, v němž mimo jiné uvedla: „*Nesouhlasím s vyměřenou komunikací na p. č. X, což jsem r. 1998 nepodepsala a nesouhlasila. Je mi bráněno pozemek užívat a vybrožováno pokutami. Žádám o navrácení chybějících metrů v p. č. X tam, kde byly odejmuty. Problémy, které nám vyměřená komunikace způsobuje jsem Vám vypsalá. Špic p. č. X stavební parcela dřívě, v minulosti zatravená, výše zemědělské pozemky a tím nedocházelo ke škodám. Žádám respektovat vlastnické právo!*“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že z tohoto podání lze toliko seznat, že stěžovatelka se domnívá, že předmětná komunikace vede po její parcele p. č. X, a tvrdí, že s tímto stavem nikdy nesouhlasila. Stěžovatelka také poukazuje na škody na jejích nemovitostech a požaduje odstranění cesty tak, aby mohla užívat celou parcelu p. č. X. Podstatou této námitky je tedy nesouhlas se samotnou existencí polní cesty, o níž má stěžovatelka za to, že porušuje její vlastnické právo. Naopak z obsahu tohoto podání nelze nikterak dovodit, že by stěžovatelka požadovala jiné trasování této komunikace či dokonce jiný úhel zaústění na silnici III. třídy mezi obcemi F. a R.. Na tomto místě je třeba rovněž poznamenat, že pozemek označovaný stěžovatelkou jako p. č. X v době řízení o pozemkových úpravách již neexistoval. Existovala pouze skupina parcel pozemkového katastru, kterou tvořily parcely p. č. PK X a p. č. X; o tom byla stěžovatelka informována nejpozději v odpovědi katastrálního úřadu na její přípis ze dne 19. 1. 2016 (viz odpověď na dopis ze dne 16. 2. 2016, č. j. PD-964/2016-303). V tomto ohledu je tedy její námitka ze dne 18. 12. 2016 rovněž nesrozumitelná, neboť z ní není patrné, kterého konkrétního pozemku či jeho části se týká.

[18] Požadavek na posunutí hranice předmětné polní cesty stěžovatelka explicitně vyjádřila až v připomínce ze dne 2. 12. 2017, v níž žádá o posun hranice navrženého pozemku č. X

pokračování

(tj. cesta na PK X, pozn. soudu) v horní části minimálně o 2,5 až 4,5 metrů a její ztotožnění s hranicí mezi pozemky p. č. PK X a p. č. PK X podle geometrického plánu č. X, a to mimo jiné proto, že stávající komunikace vede přes pozemek p. č. X v jejím vlastnictví a že vyježděný sjezd na veřejnou komunikaci nesplňuje rozhledové poměry a neumožňuje výjezd a sjezd pro vozidla osobní a nákladní dopravy. Obdobné výhrady uplatnila stěžovatelka také dne 29. 1. 2018 a dne 25. 2. 2018.

[19] Podle § 11 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách, *pozemkový úřad oznámí na své úřední desce a zároveň na úředních deskách dotčených obcí [...], kde je možno po dobu 30 dnů nahlédnout do zpracovaného návrhu [...]. O vystavení návrhu pozemkový úřad vyrozumí známé účastníky a současně jim sdělí, že v této době mají poslední možnost uplatnit k návrhu své námitky a připomínky u pozemkového úřadu. K později podaným námitkám a připomínkám se nepřihlíží.*

[20] V nyní projednávané věci byl zpracovaný návrh pozemkových úprav vystaven na pozemkovém úřadu a na obecním úřadu obce R. v období od 5. 12. 2016 do 4. 1. 2017; posledním dnem lhůty pro uplatnění připomínek a námitek k tomuto návrhu se tedy stala středa 4. 1. 2017. Stěžovatelka však požadavek na posunutí výjezdu z polní cesty na silnici III. třídy vznesla téměř rok po této lhůtě, tedy opožděně. Závěr krajského soudu, že pozemkový úřad ani žalovaný k této připomínce nemohli přihlížet, je proto správný.

[21] Stěžovatelce je nicméně třeba přisvědčit v tom, že krajský soud v bodu 37. napadeného rozsudku nesprávně uvedl, že stěžovatelka mohla námitky uplatnit jen do 5. 12. 2016. Zde se však jedná o zřejmou nesprávnost. Krajský soud v tomto bodu totiž také uvedl, že námitka ze dne 2. 12. 2017 byla vznesena po lhůtě podle § 11 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách, neboť návrh byl vystaven od 5. 12. 2016 do 4. 1. 2017. Vzhledem k tomu, že krajský soud citoval § 11 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách, není pochyb o tom, že si byl vědom toho, že lhůta pro uplatnění výhrad k návrhu pozemkových úprav činí 30 dní. O tom, že krajský soud za konec lhůty ve skutečnosti považoval datum 4. 1. 2017, svědčí také bod 43. napadeného rozsudku, kde je uvedeno, že stěžovatelka námitku ze dne 2. 12. 2017 uplatnila až poté, co obdržela pozvánku na závěrečné jednání konané dne 6. 12. 2017, a že poslední možnost podat své námitky a připomínky k vystavenému návrhu účastníci řízení měli *v době vystavení návrhu* (zde odkazuje na § 11 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách). Jak ovšem již bylo uvedeno výše, stěžovatelka uplatnila námitku nesprávného trasování polní cesty až téměř rok po uplynutí propadlé třicetidenní lhůty podle § 11 odst. 1 citovaného zákona. I kdyby tedy krajský soud pochybil při určení konce této lhůty, jak tvrdí stěžovatelka, nic by to na opožděnosti její námitky nezměnilo.

[22] Důvodné není ani tvrzení, že se krajský soud nevypořádal s argumentací stěžovatelky týkající se nezohlednění její připomínky ze dne 18. 12. 2016. Uvedená připomínka se totiž, jak výše uvedeno, týkala samotné existence cesty, respektive jejího nesprávného vedení přes pozemek stěžovatelky. Tímto okruhem námitek se krajský soud zabýval na str. 5 až 6 rozsudku, kde konstatoval, že k uvedeným výtkám si pozemkový úřad vyžádal stanovisko katastrálního úřadu. Ten v přípisu ze dne 17. 2. 2016 pozemkovému úřadu sdělil, že uvedené výhrady opakovaně prošetřoval od roku 2006. Konstatoval také, že polní cesta je od roku 1868 trasována stále stejně a nachází se na parcele p. č. X, zakres špičky této parcely přiléhající k silnici III. třídy je od uvedeného roku také stejný a ke změně jejich hranic nedošlo. Správní orgány obou stupňů dále vycházely ze skutečnosti, že existenci a polohu předmětné polní cesty na parcele p. č. X díl 2 deklaroval také obecní úřad obce R. rozhodnutím ze dne 10. 4. 2015, č. j. 500/8-11/2014 Cvr, které v odvolacím řízení potvrdil Krajský úřad Jihočeského kraje rozhodnutím ze dne 8. 9. 2015, č. j. KUJCK/67715/2015/ODSH. Krajský soud tedy shledal, že

pozemkový úřad i žalovaný v tomto směru opatřili dostatek podkladů a vycházeli z řádně zjištěného skutkového stavu, námitkami stěžovatelky se přitom dostatečně zabývali, neboť k nim vyžádali informace od katastrálního úřadu (viz body 39. až 41. rozsudku). Se skutkovými i právními závěry pozemkového úřadu a žalovaného se krajský soud ztotožnil.

[23] Stěžovatelka dále namítala, že krajský soud nepřihlédl k jejím důkazním návrhům, kterými dokládala, že polní cesta na p. č. X reálně ústí na silnici III. třídy v podstatně méně ostrém úhlu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že výhrady k trasování této komunikace byly krajským (i zdejším) soudem shledány jako opožděné (viz bod [17] až [19] tohoto odůvodnění); za této situace by tedy bylo nadbytečné provádět v tomto směru jakékoli dokazování.

[24] Přisvědčit nelze ani námitce, dle které krajský soud nekriticky aproboval závěr žalovaného, že předmětná polní cesta je vedena v katastrální mapě již od roku 1868. Krajský soud se v tomto směru seznámil s podklady založenými ve správním spise, zejména se sdělením katastrálního úřadu ze dne 17. 2. 2016 pozemkovému úřadu, s přípisem katastrálního úřadu ze dne 16. 2. 2016 stěžovatelce, s mapovými podklady a geometrickým plánem č. X (viz část X. správního spisu), jakož i s výsledky zjišťování průběhu hranic, které proběhlo ve dnech 11. až 21. 11. 2014. Zohlednil i rozhodnutí příslušných dopravních úřadů deklarujících existenci veřejně přístupné účelové komunikace (viz rozhodnutí citovaná v bodu [22] výše). S ohledem na právě uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku je opřeno o dostatek relevantních podkladů a nepostrádá k řešení otázky vlastní úvahy.

[25] V posledním okruhu námitek stěžovatelka polemizuje se závěrem krajského soudu, že sporná polní cesta je odedávna (od roku 1868) trasována stejně. Tato námitka ovšem směřuje do důvodnosti opožděně uplatněné připomínky k návrhu komplexních pozemkových úprav spočívající v požadavku na změnu úhlu zaústění polní cesty na silnici III. třídy (viz bod [17] až [19] tohoto odůvodnění). Vzhledem k tomu, že uvedená připomínka byla uplatněna po uplynutí propadlé třicetidenní lhůty podle § 11 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách, a nemohla tedy být ani zohledněna v rámci správního řízení, nelze se jí nyní věcně zabývat. Námitky stěžovatelky týkající se existence a zákresu předmětné komunikace dostatečně vypořádal krajský soud na str. 6 až 7 napadeného rozsudku, kde s poukazem na podklady založené ve správním spisu (viz výše bod [23]), konstatoval, že předmětná komunikace se nachází na pozemku p. č. X, sousedí bezprostředně s pozemky stěžovatelky a ke změně jejích hranic nikdy nedošlo; nelze přitom dovodit, že stav, který tvrdí stěžovatelka, vznikl pozemkovými úpravami či dokonce činností zpracovatele návrhu. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil a na odůvodnění krajského soudu proto pro stručnost pouze odkazuje.

[26] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[27] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo mezi účastníky rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalovanému náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly, a samy ani právo na náhradu řízení neuplatnily (§ 60 odst. 5 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s.).

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu